

ſeende, ſom ſikkerlig vil blive modtaget med Glæde, og jeg tager ikke i Betænkning at ſige, at den Bevægelse i vort Land, hvortil navnlig Landboerne have knyttet ſig, har Fortjenesten af at have været den, der er gaaet i Spidsen for at ſige til os alle: Er det ikke muligt, at vi kunne mødes, at de politiske Modſætninger kunne mødes ſaaledes, at der kan tilvejebringes et for alle Parter ærefuldt Forlig? Det har været Landboerne, ſom ſtærkeſt og kraftigſt have udtalt dette, og jeg vil ved Indſtillingen her gentage dette, at denne Vre tilkommer dem. Jeg vil ogsaa finde det naturligt, at Hensynet til Landbrugets trykkede Aaar kommer til at spille en Rolle ved Overvejelſerne af, hvorledes vi nu rettelig ſtulde anvende dette dog ret klæffelige Overflud, ſom vi nu have Udſigt til at kunne raade over. Jeg har nu udviklet Forſlaget i alle dets Hovedpunkter; jeg ſkal overſpringe Enkelthederne. Jeg tror at kunne anbefale denne Løsning ſom en Udvej, ja, den eneſte mulige Udvej ud af det Uføre, hvori vi nu i ſaa lang Tid have befundet os. Vi maa og ſtulde nu gaa en ny Tid i Møde, hvor vi kunne være enige om fra alle Sider at tage fat ſaaledes, at Grundloven bliver mere end et tomt Ord, men bliver Liv og Kraft iblandt os. Jeg er ligeledes fuldt overthydet om, at alle Hensyn ville bøje ſig for dette ene: Nu gælder det Landets Fred og Vel og Fremtid!

Scharling: Til, hvad den ærede Ordſfører nu har udtalt, ønsker jeg blot at føje et Par Ord paa den Gruppens Vegne, ſom jeg repræsenterer i Fællesudvalget. Om der end foreligger en fælles Indſtilling, ſaa den ærede Ordſfører har talt paa alle Forſlagsſtilleres Vegne, vil det dog ſelvfølgelig forſtaas, at da vi nu ere naaede til denne Indſtilling fra forſtellige Standpunkter, kunne vi heller ikke betragte den ganſke med de ſamme Øjne. Ogsaa vi fra Højres Side have ment, at Tidspunktet var kommet til at naa den Afſlutning af den lange politiske Strid, ſom vi altid have ønsket at kunne naa til, og vi have ment, at det gunſtige Øjeblik ikke burde gaa ubenyttet hen, om det end er en Selvfølge, at det Reſultat, der er fremkommet af vore Forhandlinger, ikke i alle Maader og paa ethvert Punkt kan fyldeſigøre de Ønſter og de Anſkujelſer, ſom gennemgaaende næres i Højre; men det har al Tid været os klart, at ſtulde vi naa til en Overenskomſt om Finansloven og dermed tillige til en ſaadan Forſtaeſſe, ſom gjorde en Ende paa den politiske Konflikt, maatte der bringes Ofre fra vor Side, og vi have al Tid erklæret os rede til at bringe diſſe Ofre.

Jeg ſkal ikke komme ind paa at omtale, hvad der ligger forud for dette Øjeblik, og ikke komme ind paa en Betragtning af Konfliktens Oprindelse og Aarsagen til dens Varighed; det maa være tilſtrækkeligt her at udtale, at den ærede Ordſførers og min Opfatteſſe af diſſe Forhold ſelvfølgelig ikke falde ſammen. Jeg ſkal heller ikke følge den ærede Ordſfører i at komme ind paa en Omtale af det Forſlag til Beſlutning, ſom er blevet indbragt; min Stilling dertil vil være tilſtrækkelig klar ved, at jeg ſelv er med ſom Forſlagsſtiller, og det vil jo blive Genſtand for ſærlig Forhandling, ſaa jeg finder ikke Anledning til i Dag at komme ind derpaa. Kun to Bemærkninger ønsker jeg at knytte til, hvad der fremkom fra den ærede Ordſfører. Den ene er denne, at, medens vi fra vor Side have været med til at give Anviſning paa Genoptagelſen, den eventuelle Gentagelſe af midlertidige Bevillinger ſom Middel til at undgaa Konflikt om Finansloven, have vi dog gjort det under den Forventning, at dette fra alle Sider vilde blive betragtet ſom et Nødmiddel, der helſt ikke ſtulde benyttes, og at man fra alle Sider vilde ſtræbe hen til at kunne naa til en Tilendebringelſe af Finansloven inden det paagældende Finansaars Begyndelſe. Den anden Bemærkning er den, at naar den ærede Ordſfører hentydede til falſte Foreſtillinger, ſom havde knyttet ſig til de i det forløbne Tidsrum gennemførte overordentlige Forsvarsforanstaltninger, Foreſtillinger, ſom kunde indeholde Fare for vort Forhold til Udlandet, maa jeg hævde, at diſſe Foreſtillinger ikke have haft deres Udſpring fra vor Side, thi vi have altid hævdet, at, hvad der er blevet udført, har haft et udpræget deſenſivt Formaal.

Hvad nu angaar ſelve den foreliggende Indſtilling vedrørende Finansloven, ſaa have vi fra vor Side ſelvfølgelig kun med megen Beklagelſe kunnet gaa med til at opgive eller stærkt reducere en Række af Bevillinger, ſom vi under Finanslovens hidtidige Behandling paa ethvert Trin have kæmpet for, fordi vi anſaa dem for dels nødvendige, dels i hvert Fald henſigtsmæſſige og rigtige. Vi have ikke ændret vor Opfatteſſe heraf, men vi have, ſom jeg før ſagde, ment, at det var nødvendigt at bringe Ofre, og vi have erkendt, hvad den højtærede Ordſfører betonedede, at en Forſtaeſſe, der ſtulde have Udſigt til Varighed, maatte Sluttes ſaaledes, at den kunde antages med Vre fra begge Parters Side, og vi have ønsket i ſaa Henſeende at lægge vore tidligere Modſtandere ſaa ſaa Bankeſligheder i Vejen paa dette Tidspunkt ſom muligt. Vi have derfor ogsaa givet efter paa for-